

לקוטי תורה • שיר השירים • מאמר 29

שניך כעדר הרחלים שעלו מן הרחצה שכולם מתאימות

שיניך כעדר הרחלים שעלו מן הרחצה

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

[/likuteitorah.com/he/likutei-torah/shir-hashirim/29](https://likuteitorah.com/he/likutei-torah/shir-hashirim/29)

1 שניך כעדר הרחלים שעלו מן הרחצה שכולם מתאימות. הנה פיי כעדר הרחלים הוא עי"ד מייש במייא בדיה אלה המשפטים בפיי מייש וזרעתי את בני ישראל זרע אדם וזרע בהמה.

"שינייך כעדר הרחלים שעלו מן הרחצה, שכולם מתאימות". פירוש "כעדר הרחלים" הוא על דרך המבואר במקום אחר, כמאמר הפותח "אלה המשפטים", כביאור הכתוב: "וזרעתי את בני ישראל זרע אדם וזרע בהמה".

שנשמות דאצילות נקרא אדם ונשמות דבי"ע נקרא בהמה וכן המלאכים נק' בהמה פני אריה פני שור כו' ועי"ז נאמר ונתתי עשב בשדך לבהמתך שהוא המשכת הדעת

כלומר, נשמות אצילות נקראות "אדם", ונשמות בריאה, יצירה ועשיה נקראות "בהמה". גם המלאכים נקראים "בהמה": "פני אריה", "פני שור" וכו'. ועל כך נאמר: "ונתתי עשב בשדך לבהמתך" — המשכת הדעת;

והיינו עיי משה רעיא מהימנא וזהו ענין קדוש ג"פ [ג' פעמים] דישאל ומלאכים מקדשי ליה לעילא ותתא כחדא שעייז נמשך הדעת כו' כמ"ש בפע"ח [בפרי עץ חיים] שער עשירי פ"ד וספ"ג [וסוף פרק ג'] וע"ש שער ז' פ"ב [פרק ב']

והמשכה זו היא באמצעות משה, הרועה הנאמן. וזהו עניין אמירת "קדוש" שלוש פעמים: ישראל והמלאכים "מקדשי ליה לעילא ותתא כחדא", ועל ידי כך נמשכת הדעת וכו', כמבואר ב-Pri Etz Chaim, שער עשירי, פרק ד ובסוף פרק ג; ועיין שם גם שער ז, פרק ב.

והנה עי"ז נאמר כעדר הרחלים שעלו מן הרחצה. כמשל הרועה שמרחיץ צאנו ע"ש גבי שש שנים יעבוד כו'.

ועל כך נאמר: "כעדר הרחלים שעלו מן הרחצה", בדומה למשל על הרועה הרוחץ את צאנו; עיין שם בעניין "שש שנים יעבוד" וכו'.

2 ולהבין מהו ענין שעלו מן הרחצה וענין שכולם מתאימות יש להקדים ענין ג"פ [ג' פעמים] קדוש. דהנה עצמות המאציל ית' הוא רם ונשא וכל סדר השתלשלות דאבי"ע [דאצילות בריאה יצירה עשיה] כלא חשיב קמיה

כדי להבין מה פירוש "שעלו מן הרחצה" ומה פירוש "כולם מתאימות", יש להקדים ולבאר את עניינה של הקדושה המשולשת. הנה עצמותו של המאציל יתברך רמה ונישאה, וכל סדר ההשתלשלות של אצילות, בריאה, יצירה ועשיה נחשב כלא כלום לפניו,

וכמו משל ביטול טפה אי בים אוקיינוס ויותר מכן כי אין ערוך כלל אליו ית'

כמו כמשל של טיפה אחת שמתבטלת בתוך האוקיינוס, ויותר מכך, שכן אין לו יתברך שום ערך או השוואה אליו.

וזהו אני הוי' לא שניתי אתה הוא קודם שנברא העולם אתה הוא משנברא העולם ואין העולמות פועלים בו ח"ו [חס ושלום] שום שינוי בהבראם מאחר דכלא ממש חשיבי

וזהו "אני הוי' לא שניתי", "אתה הוא קודם שנברא העולם, אתה הוא משנברא העולם". בריאת העולמות אינה פועלת בו יתברך שום שינוי, חס ושלום, מאחר שהם נחשבים כלא כלום ממש.

ולכן ההשפעה הנמשכת ממנו ית' להחיות הע"ס [העשר ספירות] וכל העולמות מכונה בשם שערות וכמ"ש באד"ר [באדרא רבא] (דקכ"ח סע"ב [סוף עמוד ב]) ת"י נימין דשערי כחושבן קדוש

לכן השפע הנמשך ממנו יתברך כדי להחיות את עשר הספירות ואת כל העולמות מכונה "שערות", וכמו שכתוב באדרא רבא (סוף דף קכ"ח ע"ב): "ת"י נימין דשערי", כמניין "קדוש".

כי פ"י קדוש לשון הבדלה שהוא ית' מרומם לבדו ואינו נתפס ומתלבש בעולמות כ"א הוא סובב כולא עלמין בשוה.

כי פירוש "קדוש" הוא לשון הבדלה: הוא יתברך מרומם לבדו, ואינו נתפס ומתלבש בעולמות, אלא הוא סובב כל עלמין בשוה.

השוה ומשוה קטן וגדול ומה שנמשך ממנו בתוך העולמות זהו רק כמשל הארה היוצאת דרך נקבי וחלל השערות שאינו נוגע כלל להעצמיות

"המשווה ומשווה קטן וגדול". ומה שנמשך ממנו לתוך העולמות אינו אלא כמשל של אור היוצא דרך נקבי השערות וחללן, ואינו נוגע כלל בעצמות.

ולכן קדושה תליא בשערא דדוקא מבחי' סכ"ע [סובב כל עלמין] שהוא קדוש ומובדל משם א"א שיומשך ההשפעה רק

לכן "קדושה תלויה בשערה": דווקא מבחינת סובב כל עלמין, שהיא קדושה ונבדלת, אי אפשר שהשפע יימשך אלא בבחי' שערות משא"כ למטה בהשתלשלות עילה ועלול כו' וז"ש [וזהו שכתוב] בנזיר קדוש יהיה גדל פרע שער ראשו שהנזיר עולה למקום גבוה ידמה לעליון.

בבחינת שערות; לא כן למטה, בהשתלשלות של עילה ועלול וכו'. וזהו מה שכתוב בנזיר: "קדוש יהיה, גדל פרע שער ראשו", שהנזיר עולה למקום גבוה ונעשה דומה לעליון.

3 ולכן ממשיך השפע משערות דא"א שהוא בחינת קדוש אשר החכמה מאין תמצא היינו מבחינת שערות הנ"ל ונקרא אבא יונק ממזלא כו'

לכן הוא ממשיך את השפע משערות אריך אנפין, שהן בחינת "קדוש", שממנה "חכמה מאין תמצא" — כלומר, מבחינת השערות שהוזכרו לעיל; ועל כך נאמר "אבא יונק ממזלא" וכו'.

ועמ"ש מזה בד"ה ונקדשתי בתוך בניי [בני ישראל] וזהו שאמרז"ל [שאמרו רבותינו זכרונם לברכה] גבי נזירות הריני מסלסל פיי שמסלסל וממשיך מבחי' שערות דא"א שיתהווה מזה חכמה דאצי' כו'

ועיין במה שנכתב על כך במאמר המתחיל "ונקדשתי בתוך בני ישראל". וזהו שאמרו רבותינו ז"ל על נזירות: "הריני מסלסל" — כלומר, הוא מסלסל וממשיך מבחינת שערות אריך אנפין, ועל ידי כך נוצרת חכמה דאצילות וכו'.

וזהו פיי קדוש קדש וי' שהוי"ו מורה על המשכת השפע מבחי' קדש העליון דרך השערות שהם כמו בחי' ווי"ן

וזהו פירוש "קדוש" — "קודש וי": הוי"ו מורה על המשכת השפע מבחינת קודש העליון באמצעות השערות, שהן כמו בחינת ווי"ן.

וביאור ענין כינוי ההשפעה בשם שערות (מבואר בד"ה ולא אבה וע"פ ועשית בגדי קדש בענין זקן אהרן כו')

והביאור לכך שהשפעת השפע מכונה "שערות" (מבואר במאמר המתחיל "ולא אבה", וכן על הפסוק "ועשית בגדי קודש", בעניין זקן אהרן וכו').

שהשערות הן חלולין ויונקים מהמוחין שבראש ועכ"ז [ועם כל זה] אין להם ערך ויחוס כלל עם המוחין כו' וכן הוא בחי' האותיות דבורי הרב שבהם עובר השפעת השכל כו' ע"ש.

הוא שהשערות חלולות ויונקות מן המוח שבראש, ואף על פי כן אין להן שום ערך או יחס למוח וכו'. וכך גם בחינת האותיות — דברי הרב, שדרכם עוברת השפעת השכל וכו'; עיין שם.

אכן באמת גם משל זה אינו דומה להנמשל שבהנמשל הר"י עיקר ושרש התהוות החכמה הוא ע"י ההשפעה הנמשכת מבחי' שערות הנ"ל

אכן, לאמיתו של דבר גם משל זה אינו דומה לנמשל; שהרי בנמשל עיקר ושורש התהוות החכמה הוא באמצעות השפעת השפע הנמשך מבחינת השערות שהוזכרו לעיל,

שהם בחיי האותיות משא"כ בהמשל בדבורי הרב לתלמיד שהתלמיד יש בו כח השכל מקודם רק שמבין שכל הרב ע"י עברו דרך האותיות כו'

שהן בחינת האותיות; ואילו במשל של דברי הרב לתלמיד, יש בתלמיד כוח שכלי עוד קודם לכן, אלא שהוא מבין את שכל הרב כשהוא עובר דרך האותיות וכו'.

ולכן השגת התלמיד יש לה ערך לגבי השגת הרב שהרי לא מהאותיות של הרב נתהווה עצם שכלושכ

ולכן השגת התלמיד ניתנת להשוואה מסוימת להשגת הרב, שהרי עצם שכלו לא התהווה מאותיותיו של הרב,

כי אם מנפשו המשכלת ולולי זה לא הי' [היה] מבין מאומה ע"י דיבורי הרב ואעפ"כ [ואף על פי כן] לא קאים אינש אדעת' [אדעתיה] דרביה עד ארבעין שנין מאחר שעברה ההשכלה דרך צירופי אותיות הדבור כו'

אלא מנפשו השכלית שלו; ואלמלא זאת, לא היה מבין דבר מתוך דברי רבו. ואף על פי כן, "אין אדם עומד על דעת רבו עד ארבעים שנה", משום שההשכלה עברה דרך צירופי אותיות הדיבור וכו'.

אבל למעלה בהנמשל שהתהוות עצמיות חכמה דאצילות מהמאציל ית' הוא רק ע"י ההשפעה העוברת דרך אותיות הנקראים שערות ע"כ אין החכמה ערוך כלל לגבי למעלה מהחכמה כו':

אבל למעלה, בנמשל, התהוות עצם החכמה דאצילות מן המאציל יתברך היא רק באמצעות השפעה העוברת דרך אותיות הנקראות "שערות" — ולכן אין לחכמה שום ערך ביחס למה שלמעלה מן החכמה וכו'.

4 ב והנה המשכת השפע מן המזלות דא"א לחו"ב [לחכמה ובינה] הוא ע"י העלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] מהבירורים דב"ע שע"י אתעדל"ת [אתערותא דלתתא] מעורר אתעדל"ע [אתערותא דלעילא] המשכת מ"ד [מ"ן דוכרין] מהמזל השמיני ונוצר חסד.

2. והנה, המשכת השפע מהמזלות של אריך אנפין לחכמה ובינה נעשית באמצעות העלאת מ"ן נוקבין מן הבירורים של בריאה, יצירה ועשיה; שכן באמצעות אתערותא דלתתא מתעוררת אתערותא דלעילא: המשכת מ"ן דכורין מהמזל השמיני, [הנקרא] "נוצר חסד".

וזהו ענין שאומרים המלאכים וישראל קדוש להעלות מ"ן [מ"ן נוקבין] להמשיך מ"ד [מ"ן דוכרין] כו'. והנה עד"מ שמביאין מנחה לפני המלך שהעיקר הוא להביא דבר חדש כמו צפור מדברת שע"י ימשיך ויעורר לב מלכים אין חקר שיפנה לבקשת ההדיוט.

וזהו ענינם של המלאכים ושל ישראל באמירת "קדוש": להעלות מ"ן נוקבין כדי להמשיך מ"ן דוכרין וכו'. והנה, בדרך משל, כשמביאים מתנה לפני המלך, העיקר הוא להביא דבר חדש, כמו ציפור מדברת, כדי שעל ידי כך לעורר ולהמשיך את "לב המלכים", אשר "אין חקר", שיפנה אל בקשתו של אדם פשוט.

וזהו ענין העלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] מבירורי רפ"ח להיות ביטול היש כו' ולכן עיקר העלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] תלוי באתעדל"ת [באתערותא דלתתא] דנש"י [דנשמות ישראל] המלובשים בגוף וז"ל [וזהו שכתוב] בזהר בלק (דק"צ ע"ב) כיון דאתו ישראל כו'

וזהו ענין העלאת מ"ן נוקבין מבירור רפ"ח הניצוצות: שהיש — תחושת הקיום העצמאי — יתבטל וכו'. לכן עיקר העלאת מ"ן נוקבין תלוי באתערותא דלתתא של נשמות ישראל המלובשות בגוף. וזהו [הנאמר] בזהר, בלק (דק"צ ע"ב): "כיוון שבאו ישראל וכו',

נטלי עשייה ממלאכי השרת כו' כי עם היות במלאכים שייך ג"כ ביטול היש שהרי המלאך יש לו ג"כ גוף

נטלו את העשייה ממלאכי השרת וכו'. ואף שגם אצל המלאכים שייך ביטול היש, שהרי גם למלאך יש גוף,

ולכן נאמר בהם ג"כ עושי דברו עושי לשון תיקון היינו ע"י ביטול היש כו' באמרו קדוש וברוך לכן נאמר גם עליהם: "עושי דברו" — "עושי" הוא לשון תיקון והכנה, כלומר, באמצעות ביטול היש וכו', באמירת "קדוש" ו"ברוך";

אך לפי שהגוף שלהם רוחני וגם כלום יצחה"ר [יצר הרע] יש ביניהם כו' לכן ביטול היש של האדם למטה שהגוף ונה"ב [ונפש הבהמית] מסתירים כו'

אך מכיוון שגופם רוחני, וגם — "כלום יש ביניהם יצר הרע?" וכו' — לכן ביטול היש של האדם למטה, כשהגוף והנפש הבהמית מסתירים וכו',

הוא ממשיך אור גדול יותר וזהו דנטלי עשייה מנייהו ואין הכוונה שאינם כלל בבחי' עשייה ותיקון דעושי דברו שהרי הם אומרים קדוש וברוך גם עתה כו'.

ממשיך אור גדול יותר. וזהו [פירוש] "נטלו את העשייה מהם". אין הכוונה שהם אינם כלל בבחינת עשייה ותיקון של "עושי דברו", שהרי גם עכשיו הם אומרים "קדוש" ו"ברוך" וכו'.

אלא הענין שהעשייה וההמשכה של המלאכים בטל לגבי עשייה והמשכה של ישראל וכמו ביטול והתכללות הדבור במחשבה או המדות בהשכל דר"ל [דרוזה לומר] שבטלים כנר לגבי אבוקה כו' ולכן אין המלאכים אומרים קדוש עד שישראל אומרים כמש"ש [כמה שכתוב שם] בזהר.

אלא העניין הוא שהעשייה וההמשכה של המלאכים בטלות ביחס לעשייה ולהמשכה של ישראל, בדומה לביטול ולהתכללות של הדיבור במחשבה, או של המידות בשכל; כלומר, הן בטלות כנר בפני אבוקה וכו'. לכן המלאכים אינם אומרים "קדוש" עד שישראל אומרים [זאת], כפי שנאמר שם בזהר.

ואעפ"כ [ואף על פי כן] המלאכים ג"כ אומרים קדוש שזהו עבודתם כו' ועמ"ש מזה בביאור ע"פ כי כאשר השמים החדשים.

אף על פי כן, גם המלאכים אומרים "קדוש", שכן זו עבודתם וכו'. ראו גם מה שנכתב על כך בביאור לפסוק "כי כאשר השמים החדשים".

5 והנה העלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] דנשמות ישראל הוא ע"י אתכפייא ואתהפכא מחשוכא לנהורא וממרירו למיתקו בשבירת תאוות הגוף ובמצות מעשיות וז"ש [וזהו שכתוב] בפסוק שאחר שיניך כו'

והנה, העלאת מ"ן נוקבין של נשמות ישראל נעשית באמצעות אתכפייא ואתהפכא — הפיכת החושך לאור והמרירות למתיקות — על ידי שבירת תאוות הגוף וקיום מצוות מעשיות. וזהו [פירוש] הכתוב בפסוק שאחרי "שיניך" וכו':

כפלח הרמון כו' ישראל מלאים כרמון שתיכף כשנולד מקיים מצוה ראשונה שנמול ביום השמיני ומטיפין ממנו דם ברית המילה שזהו סיגוף לגוף לאכפייא כו'

"כפלח הרימון" וכו': ישראל מלאים מצוות כרימון. שכן מיד עם לידתו מקיים יהודי את המצווה הראשונה: ביום השמיני מלים אותו, ומטיפים ממנו את דם ברית המילה — דבר הכרוך בסיגוף הגוף, כדי להכניעו וכו'.

ואח"כ כשגדל מעט הולך לבית הספר ומלמדים אותו תורה ומחנכים אותו למצות וכשאינו רוצה ללמוד מכין אותו ברצועה ע"ד שכי' [שכתב] בהלכות ת"ת [תלמוד תורה]

לאחר מכן, כשהוא גדל מעט, הוא הולך לבית הספר, מלמדים אותו תורה ומחנכים אותו למצוות; וכאשר אינו רוצה ללמוד, מכים אותו ברצועה, כפי שכתוב בהלכות תלמוד תורה.

נמצא בכ"ז [בכל זה] הוא מהפך מחשוכא לנהורא ולאכפא לסט"א [לסטרא אחרא] וכן בכל המצות כולן הוא סיגוף לגוף להכניע היצה"ר [היצר הרע] ולכופו

נמצא שבכל אלה הוא הופך את החושך לאור ומכניע את הסטרא אחרא. וכך בכל המצוות, בכל אחת מהן, יש סיגוף של הגוף, כדי להשפיל את היצר הרע ולאליץ אותו,

בע"כ [בעל כרחך] לקיום מ"ע [מצות עשה] ול"ת [ולא תעשה] ודרכן ולקדש א"ע [את עצמו] במותר לו שע"ז הוא מברר בירורים דבי"ע ונעשה מהם העלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] למעלה להמשיך ע"ז מ"ד [מ"ן דוכרין] מבחי מזלות דא"א

בעל כורחו, לקיים מצוות עשה ולא תעשה, וכן מצוות מדברי סופרים, ולקדש את עצמו גם בדברים המותרים לו. באמצעות כך הוא מברר את הבירורים שבעולמות בריאה, יצירה ועשיה, ומתוכם נעשית העלאת מ"ן נוקבין למעלה, כדי להמשיך באמצעותה מ"ן דוכרין מבחינת המזלות של אריך אנפין.

והנה כ"ז [כל זה] הוא בחי' ומדרגת ההעלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] שבבחי' חיצוניות דהיינו ממעשה המצות וקיומן בפועל ממש וסיגוף הגוף והכנעת היצה"ר [היצר הרע] במעשה וכנ"ל שאפי' [שאפילו] בתינוק שייך בו בחי' זו וזהו מצות מילה כנ"ל.

והנה, כל זה הוא הבחינה והמדרגה של העלאת מ"ן נוקבין שבחיצוניות: כלומר, על ידי עשיית המצוות וקיומן בפועל ממש, סיגוף הגוף והכנעת היצר הרע במעשה. וכאמור לעיל, בחינה זו שייכת אפילו בתינוק, וזהו מצות מילה, כנזכר לעיל.

אך יש עוד מדרגה ב' והוא העלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] בבחי' פנימית דהיינו להיות מתפעל ומתלהב ברשפי אש האהבה אליו ית' וכן ביראה ופחד ה' שזהו העלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] בבחי' פנימית.

אך יש מדרגה שנייה: העלאת מ"ן נוקבין בפנימיות, כלומר, להיות מתפעל ולהתלהב ברשפי אש האהבה אליו יתברך, וכן ביראה ובפחד מה'. זוהי העלאת מ"ן נוקבין בפנימיות.

ועד"ז הוא ההעלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] של המלאכים שאומרים קדוש שבוערים באהבה ושלחבת עזה וכלות נפשם אליו ית'

וכך גם העלאת מ"ן נוקבין של המלאכים האומרים "קדוש": הם בוערים באהבה ובשלחבת עזה, ונפשם כלה אליו יתברך.

(וזהו ההפרש בין העלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] שע"י התפלה להעלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] שע"י המצות ששניהם הם כחי העלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] מבירורים כמ"ש בפע"ח [בפרי עץ חיים] שער א' פרק א' וז"ל [וזה לשוננו]

(וזהו ההבדל בין העלאת מ"ן שבאה באמצעות התפילה לבין העלאת מ"ן שבאה באמצעות המצוות: שתיהן הן בחינת העלאת מ"ן מתוך הבירורים, כפי שכתוב בפרי עץ חיים, שער א', פרק א'; ואלו דבריו:

והנה אי אפשר שיתבררו הניצוצין מאליהן אם לא ע"י מי שיבררו אותם והוא כי ע"י התפלה והמצות כולם של בני אדם התחתונים נעשה הבירור הזה כו' עכ"ל [עד כאן לשוננו].

"הנה אי אפשר שהניצוצות יתבררו מאליהם, אלא רק באמצעות מי שיברר אותם; כלומר, הבירור הזה נעשה באמצעות התפילה וכל המצוות של בני האדם התחתונים" וכו'. עד כאן לשוננו.

אך התפלה עיקרה העלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] דפנימית שהוא קיום מצות ואהבת והיראה והביטול ולכן נקראת עבודה שכלב למסור נפשו ורצונו אליו ית' וכמ"ש בזה בפ' אחרי בד"ה כי ביום הזה יכפר כו' אך עיקרה של התפילה הוא העלאת מ"ן של הפנימיות, שהיא קיום המצווה "ואהבת", וכן היראה והביטול; ולכן היא נקראת "עבודה שכלב" — למסור את נפשו ואת רצונו אליו ית', כפי שכתוב על כך בפרשת אחרי, במאמר המתחיל "כי ביום הזה יכפר" וכו'.

והמצות הן העלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] בחיצוניות וכמ"ש בע"ח [בעץ חיים] שער פנימית וחיצוניות דרוש ג' וז"ל [וזה לשוננו] והוא שכל כחי מעשה בחיצוניות ולכל כחי דבור ותפלה הוא בפנימיות עכ"ל [עד כאן לשוננו] וכמ"ש מזה פ' חיי שרה בד"ה עיין בע"ח [בעץ חיים]:

והמצוות הן העלאת מ"ן בחיצוניות, כפי שכתוב בעץ חיים, שער פנימיות וחיצוניות, דרוש ג'; ואלו דבריו: "כל בחינת מעשה היא בחיצוניות, ואילו כל בחינת דיבור ותפילה היא בפנימיות". עד כאן לשוננו. וכפי שכתוב על כך בפרשת חיי שרה, במאמר המתחיל "עיין בעץ חיים".

6 והנה באמת יש מעלה בהעלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] דחיצוניות מה שאינו נמצא בהעלאת מ"ן [מ"ן נוקבין]

דפנימית ויש מעלה בהעלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] דפנימית מה שאינו בהעלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] דחיצוניות.

והנה, לאמיתו של דבר, יש מעלה בהעלאת מ"ן של החיצוניות, שאינה קיימת בהעלאת מ"ן של הפנימיות; ויש מעלה בהעלאת מ"ן של הפנימיות, שאינה קיימת בהעלאת מ"ן של החיצוניות.

המעלה שבהעלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] דחיצוניות שהוא בחי' מעשה היינו שעיי' נמשך המ"ד [המ"ן דוכרין] ממקום גבוה היינו מבחי' המקיפים לפי שבחי' החיצוניות שרשו מבחי' המקיפים

המעלה שבהעלאת מ"ן של החיצוניות, שהיא בחינת מעשה, היא שעל ידה נמשכים המ"ד ממקום גבוה, כלומר מבחינת המקיפים, מפני ששורש החיצוניות הוא בבחינת המקיפים;

דהיינו שממשיכים שפע המ"ד [המ"ן דוכרין] מן המזלות דאריך שהן בחי' מקיפים (וע' בפע"ח [בפרי עץ חיים] שער י"ב פ"ה) משא"כ העלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] דפנימית ממשיך מ"ד [מ"ן דוכרין] מבחי' הא"פ [האור פנימי] שהוא למטה במדרגה מבחי' המקיפים.

כלומר, ממשיכים את שפע המ"ד מהמזלות דאריך [אנפין], שהם בחינת מקיפים (וראו פרי עץ חיים, שער י"ב, פרק ה'); ואילו העלאת מ"ן של הפנימיות ממשיכה מ"ד מבחינת האור הפנימי, שהוא במדרגה נמוכה מבחינת המקיפים.

והמעלה הנמצאת בהעלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] דפנימית היינו שהמ"ד [שהמ"ן דוכרין] נמשך מבחי' פנימית ועיי' מתלבש בתוך הכלי ממש ומתגלה בו בבחי' גילוי.

והמעלה שבהעלאת מ"ן של הפנימיות היא שהמ"ד נמשכים מבחינת הפנימיות, ועל ידי כך מתלבשים בתוך הכלי עצמו ומתגלה בו גילוי ממש.

משא"כ בהעלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] דחיצוניות שאע"פ [שאף על פי] שהמ"ד [שהמ"ן דוכרין] נמשך ממקום גבוה יותר מבחי' מקיפים אך אינו מתגלה בבחי' גילוי בהכלי רק בבחינת מקיף

ואילו בהעלאת מ"ן של החיצוניות, אף שהמ"ד נמשכים ממקום גבוה יותר, מבחינת המקיפים, הם אינם מתגלים בכלי בגילוי ממש, אלא רק בבחינת מקיף,

שהוא כמ"ש כצנה רצון תעטרנו כצנה זו שמגין על האדם כך הרצון עליון הנמשך על ידי מעשה המצות תעטרנו להאדם בבחי' אור מקיף וכמ"ש כי אתה ה' מחסי עליון שמת מעונך כו'.

כמו שנאמר: "כצינה רצון תעטרנו": כשם שהצינה מגינה על האדם, כך הרצון העליון, הנמשך על ידי קיום המצוות, עוטף את האדם בבחינת אור מקיף; וכמו שנאמר: "כי אתה ה' מחסי, עליון שמת מעונך" וגו'.

(וביאור הדבר הנה ההעלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] בפנימית שהוא כתפלה מה שהאדם מעורר אהוי"ר [אהבה ויראה] בנפשו ועי"ז נמשך אתעדל"ע [אתערותא דלעילא] מבחי" אהוי"ר [אהבה ויראה] עילאין מבחי" אצילות להתגלות בנפשו שתפול עליו מלמעלה פחד ה' ואהבה רבה כמ"ש בהערה לתיקון חצות

(וביאור הדבר: הנה, העלאת מ"ן של הפנימיות היא כתפילה, כשהאדם מעורר בנפשו אהבה ויראה; ועל ידי כך נמשכת אתערותא דלעילא מבחינת האהבה והיראה העליונות, מבחינת אצילות, להתגלות בנפשו, עד שיפלו עליו מלמעלה פחד ה' ואהבה רבה, כמו שכתוב בהערה לתיקון חצות.

נמצא זה המ"ד [המ"ן דוכריין] מתגלה בנפשו בבחי" גילוי ממש. משא"כ המשכת האור שע"י מעשה המצוה אינו מאיר רק בבחי" מקיף על הנפש ולא בבחי" פנימי [פנימיות / פנימית] ממש ועוד אפשר לומר כמ"ש באגה"ק [באגרת הקודש] בסופו וז"ל [וזה לשונו]

נמצא שהמ"ד האלה מתגלים בנפשו בגילוי ממש. ואילו האור הנמשך על ידי מעשה המצוה מאיר רק בבחינת מקיף על הנפש, ולא בפנימיות ממש. ועוד אפשר לומר, כפי שכתוב באגרת הקודש בסופה, וזו לשונה:

אבל התפלה היא המשכת אור א"ס ב"ה לבי"ע כו' לשנות הנבראים מכמות שהם שיתרפא החולה וירד הגשם משמים לארץ ויולידה ויצמיחה משא"כ בתומ"צ [בתורה ומצות] שאין שינוי בקלף התפילין כו' ע"ש "אבל התפילה היא המשכת אור אין סוף, ברוך הוא, לבריא, יצירה ועשיה וכו', כדי לשנות את הנבראים מכפי שהם, כך שהחולה יתרפא, והגשם ירד מן השמים לארץ ויצמיח בה יכול; ואילו בתורה ובמצוות אין שינוי בקלף התפילין" וכו'; עיינו שם.

והנה תורה ומצות הם ג"כ פנימיות וחיצוניות ועמ"ש מזה במ"א בביאור לפסוק וידבר אלקים את כל הדברים ובביאור ע"פ אלה מסעי):

והנה גם בתורה ובמצוות יש פנימיות וחיצוניות; ועיינו במה שנכתב על כך במקום אחר, בביאור לפסוק "וידבר אלקים את כל הדברים" ובביאור על הפסוק "אלה מסע"י).

7 ג ומעתה נבוא לענין מ"ש בזהר דישאל ומלאכים מקדשי ל"י לעילא ותתא כולא כחדא. דהנה בדרך כלל ההעלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] של נש"י [נשמות ישראל]

3. כעת נעבור לענין דברי הזוהר, שישראל והמלאכים "מקדשים אותו למעלה ולמטה, כולם כאחד". והנה, באופן כללי, העלאת מ"ן של נשמות ישראל,

כמו שהם למטה מלובשים בגוף נקרא העלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] בבחי' חיצונית לגבי העלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] דמלאכים שאינן בגופות גשמיים ולכן מתלהבים ברשפי אש האהבה בפנימי' [בפנימיות / בפנימית] וכן ביראה זעות מחיל כסא.

כאשר הן למטה, מלובשות בגוף, נקראת העלאת מ"ן בבחינת חיצונית, ביחס להעלאת מ"ן של המלאכים, שאינם בגופים גשמיים. לכן הם מתלהבים בפנימיות ברשפי אש האהבה, וכך גם ביראה, "רועדים מאימת הכיסא".

8 ולכן העלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] דמלאכים נקרא העלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] דפנימית. וזהו החילוק שבין הקדושה שישראל מקדשים למטה ובין העלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] של קדושת המלאכים ויש עוד מדרגה שלישית בהעלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] והוא העלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] דמקיפים עצמן.

לכן העלאת מ"ן של המלאכים נקראת העלאת מ"ן של פנימיות. וזהו ההבדל בין הקדושה שישראל מקדשים למטה ובין העלאת מ"ן של קדושת המלאכים. ויש מדרגה שלישית בהעלאת מ"ן, והיא העלאת מ"ן של המקיפים עצמם:

דהיינו הנשמות כמו שהם למעלה כלתי מלובשים בגוף. שזהו העלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] מבחי' מקיפים עצמן כי הנשמה

כלומר, הנשמות כפי שהן למעלה, ואינן מלובשות בגוף. וזהו העלאת מ"ן מבחינת המקיפים עצמם, שכן הנשמה,

כמו שהיא למעלה אין לה גוף וכלי המגביל כלל משא"כ המלאכים שיש להם גופים שהם רוחות ואש לוחט.

כפי שהיא למעלה, אין לה גוף ואין לה כלי מגביל כלל; ואילו למלאכים יש גופים, שהם רוחות ואש לוחט.

וכמ"ש מזה במ"א בד"ה מזמור שיר חנוכת הבת ולכן העלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] דנשמות שבלי גופים נקרא העלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] דמקיפים לגבי העלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] דמלאכים

וכך נכתב על כך במקום אחר, במאמר המתחיל "מזמור שיר חנוכת הבית". לכן העלאת מ"ן של הנשמות שאין להן גופים נקראת העלאת מ"ן של המקיפים, ביחס להעלאת מ"ן של המלאכים.

(אך כבר נתבאר למעלה דעיקר האתעדל"ת [האתערותא דלתתא] והעלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] זהו מנשמות ישראל המלובשים למטה בגוף. אשר ע"כ צ"ל דבחינת העלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] שבבחי' מקיף שייך ג"כ למטה ממש בנשמה המלובשת בגוף.

(אולם כבר הוסבר למעלה שעיקר אתערותא דלתתא והעלאת מ"ן באות מנשמות ישראל המלובשות למטה בגוף. לכן יש לומר שגם בחינת העלאת מ"ן שבבחינת מקיף שייכת ממש למטה, בנשמה המלובשת בגוף.

וכמשנ"ת [וכמו שנתבאר] במ"א בד"ה ראה ריח בני גבי ריח בוגדיו שבח"י תשובה הוא העלאת מ"ן [מ"ן]

נוקבין] שבבחי מקיף כו' וכן בכל אדם צ"ל כל ימיו בתשובה

וכפי שהוסבר במקום אחר, במאמר המתחיל "ראה ריח בני", לגבי "ריח בוגדיו", שבחינת התשובה היא העלאת מ"ן שבבחינת המקיף וכו'; וכך גם כל אדם צריך להיות בתשובה כל ימיו.

וזהו בחי' בכל מאדך שהוא בחי' גלי גבול של הכלי והיינו בחי' מקיף אלא שזהו באמת בחי' גילוי מן הנשמה שלמעלה מן הגוף שבבחי מקיף וכמ"ש במ"א סד"ה שמאלו תחת לראשי.

וזהו בחינת "בכל מאדך", שהיא בחינה של חריגה מגבולות הכלי, כלומר בחינת המקיף; אלא שלמעשה זוהי בחינה של גילוי מן הנשמה שלמעלה מן הגוף, שהיא בבחינת מקיף, וכפי שכתב במקום אחר, בסוף המאמר המתחיל "שמאלו תחת לראשי".

שבכל מאדך הוא בחי' עבודת עיקר הנשמה היינו בחי' המקיף כו' והמכוון שהמקיף מאיר בבחי' הנשמה שבגוף להיות בחי' בכל מאדך ועד"ז נתבאר בד"ה שאו את ראש כו' לגלגלתם בפ' במדבר.

ש"בכל מאדך" היא בחינת עבודת עצם הנשמה, כלומר בחינת המקיף וכו'. הכוונה היא שהמקיף מאיר בבחינת הנשמה שבגוף, כדי שתהיה בחינת "בכל מאדך". ובדרך זו הוסבר גם במאמר המתחיל "שאו את ראש" וכו', "לגולגלותם", בפרשת במדבר,

ובד"ה כי תצא להמשיך גילוי אלקות מבחי' מזל היא הנשמה שלמעלה מן הגוף כו'. ובביאור ע"פ ששים המה מלכות. בענין חסידים הראשונים כו' ע"ש ובד"ה ויקהל משה בענין הנשמה יתירה שמתגלה בשבת כו'.

וכן בדיבור המתחיל "כי תצא", על המשכת גילוי אלקות מבחינת מזל, שהיא הנשמה שלמעלה מן הגוף וכו'; ובביאור על הפסוק "שישים המה מלכות", בענין "חסידים הראשונים" וכו', עיין שם; ובדיבור המתחיל "ויקהל משה", בענין הנשמה היתרה שמתגלה בשבת וכו'.

והנה בכל לבבך ובכל נפשך זהו העלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] דפנימית אך פ"י בכל נפשך הוא ג"כ לבושי הנפש מודומ"ע [מחשבה דבור ומעשה] אשר המעשה הוא העלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] דחיצוניות כו'.

והנה, "בכל לבבך ובכל נפשך" הוא העלאת מ"ן של הפנימיות; אך פירוש "בכל נפשך" כולל גם את לבושי הנפש — מחשבה, דיבור ומעשה — והמעשה הוא העלאת מ"ן של החיצוניות וכו'.

נמצא בכל לבכך ובכל נפשך ובכל מאדך זהו ג' בחינות העלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] הנ"ל וג' בחי' אלו י"ל [יש לומר] שזהו כענין ג' בחי' מזון לבוש בית המבואר במ"ן כי מזון היינו א"פ [אור פנימי].

נמצא ש"בכל לבכך ובכל נפשך ובכל מאדך" הן שלוש הבחינות של העלאת מ"ן שנזכרו לעיל. וייתכן ששלוש הבחינות האלה דומות לענין שלוש הבחינות מזון, לבוש ובית, המבואר במקום אחר; שכן מזון הוא אור פנימי;

ולבוש זהו מעשה המצות והוא העלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] דחיצוניות. ובית זהו בכל מאדך כו' כמ"ש סד"ה (השמים כסאי)

ולבוש הוא קיום המצוות, והוא העלאת מ"ן של החיצוניות; ובית הוא "בכל מאדך" וכו', כמו שכתוב בסוף המאמר המתחיל "השמים כסאי".

נמצא יש ג' מדרגות בהעלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] היינו בחי' מקיפים ופנימים וחיצוניות והן דרך כלל ג' עולמות בריאה יצירה עשיה

נמצא שיש שלוש מדרגות בהעלאת מ"ן: בחינת המקיפים, הפנימיות והחיצוניות. ובכללות, אלה הם שלושת העולמות בריאה, יצירה ועשיה.

כי יוצר אור ובורא חשך שיצירה נקרא אור פנימי ובריאה נקרא חשך ר"ל [רוצה לומר] בחי' מקיף שאינו מושג ביצירה וכך הוא סדר ההשתלשלות שמהמקיף נמשך אח"כ הארה להיות בבחי' א"פ [אור פנימי] ועצם האור נשאר בבחי' מקיף.

שכן "יוצר אור ובורא חשך": יצירה נקראת אור פנימי, ובריאה נקראת "חושך", כלומר בחינת מקיף שאינו מושג ביצירה. כך הוא סדר ההשתלשלות: מן המקיף נמשכת אחר כך הארה שתהיה בבחינת אור פנימי, ואילו עצם האור נשאר בבחינת מקיף.

9 ואח"כ מהא"פ [מהאור פנימי] נעשה מקיף למטה בעולם תחתון שנחשב האור מקיף התחתון בחי' חיצוניות לגבי הא"פ [האור פנימי] שלמעלה ממנו כו'.

ואחר כך, מן האור הפנימי נעשה למטה אור מקיף בעולם נמוך יותר, כך שהאור המקיף התחתון נחשב לבחינת חיצוניות ביחס לאור הפנימי שמעליו וכו'.

וזהו בחי' עשייה [ומ"מ עשייה שרשו לעילא כנ"ל שהחיצוניות שרשו גבוה מהא"פ [מהאור פנימי] כו' וכמ"ש ג"כ ע"פ יביאו לבוש מלכות איך התהוות העשייה

וזו בחינת עשייה. [אף על פי כן, שורשה של עשייה הוא למעלה, כפי שנאמר לעיל, שכן שורש החיצוניות גבוה משורשו של האור הפנימי וכו']; וכפי שנכתב גם על הפסוק "יביאו לבוש מלכות", כיצד התהוות העשייה

גשמיות הוא דייקא מבחי' סכ"ע [סובב כל עלמין] וכמ"ש בזהר וירא (קט"ו א') עשייה איהו לעילא כו' וכ"ה כפ' בהר דק"ח ע"ב].

[כלומר, הגשמיות היא דווקא מבחינת סובב כל עלמין; וכפי שנכתב בזוהר, פרשת וירא (קט"ו א'): "עשייה איהו לעילא" וכו'; וכך גם בפרשת בהר, דק"ח ע"ב].

וזהו ענין ג' העדרים ששלח יעקב מנחה לעשו אחיו שהוא העלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] לעולם התהו שמשם נפלו הכלים ונשברו ונתהווה מזה עשו וכמ"ש בד"ה

וזהו ענין שלושת העדרים ששלח יעקב כמנחה לעשו אחיו: זו העלאת מ"ן לעולם התהו, שממנו נפלו הכלים ונשברו, ומכך התהווה עשו; וכפי שנכתב במאמר המתחיל

ויקח מן הבא בידו וג' עולמות ב"ע הן שנתהוו משב"כ [משבירת הכלים] לכן העלה מ"ן [מ"ן נוקבין] ג' עדרים שהן ג' בחי' הנ"ל מקיפים ופנימיים וחיצוניות.

"ויקח מן הבא בידו". שלושת העולמות בריאה, יצירה ועשייה התהוו משבירת הכלים; לכן העלה מ"ן בשלושה עדרים, שהם שלוש הבחינות שנזכרו לעיל: מקיפים, פנימיים וחיצוניות.

10 ונקרא כל א' עדר בפ"ע [בפני עצמו] שהוא בחי' ומדרגה משונה ומובדל מזולתה. כמו החילוק בין נשמות שבגופים לגבי המלאכים. וכן חילוק מדרגת המלאכים שהם בגופות רוחניים לגבי הנשמות שהם בלי גוף כלל.

וכל אחד נקרא עדר בפני עצמו, משום שהוא בחינה ומדרגה שונה ונבדלת מזולתה. כך, למשל, יש הבדל בין הנשמות שבגופים לבין המלאכים; וכך גם יש הבדל בין מדרגת המלאכים, שהם בגופים רוחניים, לבין הנשמות שאין להן גוף כלל.

11 וז"ש [וזהו שכתוב] עדר עדר לבדו כו' ויצו את הראשון כו' ויצו גם את השני גם את השלישי כו' הרי חלקם לדי מדרגות ממש.

וזהו [פירוש] הכתוב "עדר עדר לבדו" וכו', "ויצו את הראשון" וכו', "ויצו גם את השני גם את השלישי" וכו'. הרי שחילק אותם לארבע מדרגות ממש.

אף שדרף פרט גם בכל מדרגה מג' מדרגות הללו שי בה כמה ריבוא רבבות בחי' ומדרגות שונות זה מזה מ"מ כולם בבחי' סוג א' כמו העלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] דחיצוניות נקרא דרך כלל העלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] דעשייה

אף שבפרט, גם בכל אחת משלוש המדרגות הללו יש ריבוא רבבות בחינות ומדרגות שונות זו מזו, בכל זאת כולן מסוג אחד; למשל, העלאת מ"ן של החיצוניות נקראת בדרך כלל העלאת מ"ן של עשייה.

וזהו כמשל העדר א' אף שבעדר זה יש ג"כ כמה מדרגות יש שעיקר עבודתם בצדקה וגמ"ח [וגמילות חסדים] ויש שעיקר עבודתם בעסק התורה ויש שעיקר עבודתם בתפלה ויש בתענית וכיוצא בזה ועכ"ז [ועם כל זה] כללותם קומה אחת

וזה דומה למשל לעדר אחד: אף שבעדר זה יש גם כמה מדרגות — יש שעיקר עבודתם בצדקה ובגמילות חסדים, יש שעיקר עבודתם בעיסוק בתורה, יש שעיקר עבודתם בתפילה, ויש בתענית וכיוצא בזה — בכל זאת כללותם היא קומה אחת.

וכמו עד"מ בעדר אחד יש כמה שינויים בצאן זה מראהו וקומתו וטובו כך וזה כך מ"מ הכל עדר א' והעלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] דפנימית הוא בחי' וסוג אחר כו'

וכמו, למשל, שבעדר אחד יש כמה הבדלים בין הצאן — מראהו, גובהו ואיכותו של זה כך, ושל זה כך — ובכל זאת הכול עדר אחד. ואילו העלאת מ"ן של פנימיות היא בחינה וסוג אחרים וכו';

ולכן נק' עדר בפ"ע [בפני עצמו] כו' והעלה יעקב מ"ן [מ"ן נוקבין] מכל ג' בחי' אלו להמשיך עי"ז מ"ד [מ"ן דוכרין] משרשן ומקורן בעולם התהו:

ולכן היא נקראת עדר בפני עצמו וכו'. ויעקב העלה מ"ן מכל שלוש הבחינות הללו, כדי להמשיך על ידי כך מ"ד משורשן ומקורן בעולם התהו.

12 ד והנה ע"ז נאמר כעדר הרחלים שעלו מן הרחצה. כי העלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] הנ"ל צריך ליבון ורחיצה וכענין ליבון הלכתא.

4. על כך נאמר: "כמו עדר כבשים נקבות שעלה מן הרחצה". שכן העלאת מ"ן שהוזכרה לעיל צריכה זיכור ורחיצה, בדומה לענין ליבון ההלכה.

ורל שכל ההלכות שהם שיתא סדרי משנה צריכים ליבון ורחיצה וכן במעשה המצות כו' והכל ע"י משה רעיא מהימנא.

כלומר, כל ההלכות, שהן ששת סדרי המשנה, זקוקות לליבון ולרחיצה; וכך גם קיום המצוות וכו'. והכול נעשה באמצעות משה, הרועה הנאמן.

13 והיינו כי במשה כתיב כי מן המים משיתיהו דהיינו מבחי"י ים החכמה העליונה וכל התורה אינה אלא כד מן הים ותמלא כדה כו'

וזהו משום שעל משה נאמר: "כי מן המים משיתיהו" — כלומר, מן הבחינה של ים החכמה העליונה; וכל התורה אינה אלא כד מן הים, "ותמלא כדה" וכו'.

ונקרא בחי"י זו ג"כ בעבר הנהר למעלה מבחי"י הנהר נהר הוא מלשון המשכה שנמשך דרך השתלשלות מעילה לעילה לפי ערך כמ"ש ונהר יוצא מעדן ומשם יפרד כו' ועבר הנהר הוא למעלה מההשתלשלות.

בחינה זו נקראת גם "בעבר הנהר", למעלה מבחינת הנהר. "נהר" הוא לשון המשכה: זרימה הנמשכת דרך השתלשלות, מעילה לעילה ובהתאם למדרגתה, כמו שנאמר: "ונהר יוצא מעדן... ומשם יפרד" וכו'. "עבר הנהר" הוא למעלה מן ההשתלשלות.

ומשם נמשך המשכת מיין דוכרין שמרחיץ ומלכין את המיין [המיין נוקבין] כו' (ועמ"ש ע"פ ואלה שמות מענין ליבון הלכתא ובד"ה אסרי לגפן בענין כבס ביין לבושו ובד"ה לא תהיה כו' את מספר ימין אמלא.

ומשם נמשכת המשכת מיין דוכרין, המרחיצים ומלבינים את המיין נוקבין וכו'. (ועיינו במה שנכתב על הפסוק "ואלה שמות" בעניין ליבון ההלכה; ובמאמר המתחיל "אסרי לגפן", בעניין "כבס ביין לבושו"; ובמאמר המתחיל "לא תהיה" וכו', בעניין "את מספר ימין אמלא").

ועמ"ש עוד בפ"י מן המים משיתיהו בד"ה אלה מסעי ושם נת' [נתבאר] פ"י וגם דלה לנו שממשיך בחי"י הביטול דיחודא [דיחודא עילאה] בנש"י [בנשמות ישראל] שהוא כביטול הטפה בים כו' וזהו ענין הריחוק והכיבוס של הלבושים ע"י ביטול דיחודא [דיחודא עילאה].

ועיינו עוד בפירוש "מן המים משיתיהו", במאמר המתחיל "אלה מסעי". שם הוסבר גם פירוש "וגם דלה לנו": משה ממשיך בנשמות ישראל את בחינת הביטול של יחודא עילאה, הדומה לביטול הטיפה בים וכו'. וזהו ענין הרחיצה והכיבוס של הלבושים באמצעות הביטול של יחודא עילאה.

וזהו שנמשלו כעדר הרחלים דוקא שעלו מן הרחצה. דלבושים הנעשים מתומ"צ [מתורה ומצות] נמשלו לצמר רחלים. כדכתיב לבושיי [לבושין / לבושים] כתלג חיור וכתוב הנותן שלג כצמר וגם כתיב ושער רישיי [רישיה] כעמר נקא כוי וכמ"ש במ"א)

וזהו הטעם לכך שהן נמשלו דוקא ל"עדר הרחלים שעלו מן הרחצה", שכן הלבושים הנוצרים מן התורה והמצוות נמשלו לצמר רחלים. כמו שנאמר: "לבושיה כתלג חיור", וכן: "הנותן שלג כצמר", וכן נאמר: "ושער רישיה כעמר נקא" וכו', וכמו שנכתב במקום אחר.)

(ועמ"ש מענין רחלים בד"ה והניף הכהן אותם על לחם הבכורים בפ' אמור. ובד"ה צו את בניי [בני ישראל] כוי את הכבש אחד תעשה)

(ועיינו במה שנכתב בעניין רחלים במאמר המתחיל "והניף הכהן אותם על לחם הבכורים", בפרשת אמור; וכן במאמר המתחיל "צו את בני ישראל" וכו', בעניין "את הכבש אחד תעשה".)

והנה על ידי שעלו מן הרחצה אזי נעשים הג' עדרים הנ"ל כולם בבחי' עדר אחד וזהו כעדר הרחלים.

והנה, על ידי שעלו מן הרחצה, שלושת העדרים הנזכרים נעשים כולם לעדר אחד; וזהו "כעדר הרחלים":

כעדר אחד כי כשהם בבי"ע הם בחי' ג' עדרים שמתחלקים לג' בחי' כנ"ל אבל כשעלו מן הרחצה אז נקראים עדר אחד

כעדר אחד. כאשר הם בבריאה, ביצירה ובעשיה, הם בבחינת שלושה עדרים, הנחלקים לשלוש בחינות כפי שנזכר לעיל; אך לאחר שעלו מן הרחצה הם נקראים עדר אחד.

והיינו לפי שמקבלים המ"ד [המ"ן דוכרין] ממים עליונים שמלמעלה מהשתלשלות ששם הוא למעלה מגדר ההתחלקות השווה ומשווה קטן וגדול שהוא הנק' קדש העליון שהוא למעלה מבחי' קדוש בוי"ו וזהו מפני שהם מקבלים את המ"ד מן המים העליונים שלמעלה מהשתלשלות, שם הוא למעלה מגדר ההתחלקות — "השווה ומשווה קטן וגדול". בחינה זו נקראת קודש העליון, והיא למעלה מבחינת "קדוש" בוי"ו.

(שהו"ו מורה על המשכה היא המשכת קדושתו ית' להיות ממכ"ע [ממלא כל עלמין] וסכ"ע [וסובב כל עלמין] שהוא המשכה והארה בעלמא כוי משא"כ קדש בלא וי"ו אינו בגדר עלמין כלל והוא למעלה מעלה מבחי' ממכ"ע [ממלא כל עלמין] ומבחי' סכ"ע [וסובב כל עלמין] כוי וכמשי"ל [וכמה שכתוב לעיל] ע"פ צאינה וראינה)

(הוי"ו מורה על המשכה, כלומר על המשכת קדושתו ית' להיות ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין, שהן המשכה והארה בלבד וכו'; ואילו קודש בלא וי"ו אינו בגדר עולמות כלל, והוא למעלה מעלה מבחינת ממלא כל עלמין ומבחינת סובב כל עלמין וכו'; וכפי שנתבאר לעיל על הפסוק "צאינה וראינה").

ונקרא הרחצה ששם נרחץ כל פשע ועון לפי ששם אין הפגם תופס מקום וזהו וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם כו'.

והיא נקראת "הרחצה", מפני ששם נרחץ כל פשע ועון, שכן שם הפגם אינו תופס מקום. וזהו "וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם" וכו'.

והנה קדוש נאמר ג"פ [גי פעמים] שהוא ג' המשכות לג' עולמות ב"ע משא"כ קדש בלא וי"ן לא נאמר כ"א פ"א ולא ג"פ [גי פעמים] מפני שהוא למעלה מגדר ההתחלקות.

והנה, "קדוש" נאמר שלוש פעמים, כנגד שלוש המשכות לשלושת העולמות בריאה, יצירה ועשיה; ואילו "קדוש" בלא וי"ן נאמר פעם אחת בלבד, ולא שלוש פעמים, מפני שהוא למעלה מגדר ההתחלקות.

14 ולכך גם המלאכים ונשמות כשעלו מן הרחצה. שמתעלים לקבל מבחי' מים עליונים שבעבר הנהר שהוא בחי' קדש העליון אז גם הם נכללים כולם בהתכללות אמיתי ונעשים עדר אחד.

ולכן גם המלאכים והנשמות, כאשר הם עולים מן הרחצה — כלומר, מתעלים לקבל מבחינת המים העליונים שמעבר לנהר, שהיא בחינת הקודש העליון — נכללים גם הם כולם זה בזה בהתכללות אמיתית ונעשים עדר אחד.

וזהו שכולם מתאימות כתאומים שנוולדו בבת א' ממש. כך הג' עדרים כשמתעלים לרחוץ במים וזהו פירוש "כולן מתאימות": כמו תאומים שנוולדו ממש באותו רגע. כך גם שלושת העדרים, כאשר הם מתעלים להתרחץ במים

העליונים דבחי' קדש העליון הם מתאימות כתאומים ממש בהתכללות אמיתי בלי שום התחלקות כלל ולכך נקרא אז עדר הרחלים שנכללים כאחד בעדר אחד.

העליונים, שהם מבחינת הקודש העליון: הם מתאימות ממש כתאומים, בהתכללות אמיתית ללא שום חלוקה כלל. לכן הם נקראים אז "עדר הרחלים", שכן הם נכללים כאחד בעדר אחד.

15 וז, ש בזהר דמקדשין ליה כולא כחדא. דהיינו ההעלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] של קדוש דמלאכים ושל ישראל שלמטה.

וזהו [פירוש] הנאמר בזהר, ש"מקדשים אותו כולם כאחד": כלומר, העלאת מ"ן של ה"קדוש" שאומרים המלאכים ושל ישראל שלמטה.

אף שהם למטה מחולקים בבחי' התחלקות עדר עדר לבדו לפי שאין העלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] דעשייה דומה כלל להעלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] דיצי' [דיצירה] כו'

אף שלמטה הם מחולקים, במצב של חלוקה — "עדר עדר לבדו" — מפני שהעלאת מ"ן של עשייה אינה דומה כלל להעלאת מ"ן של יצירה וכו',

שזהו מבחי' חיצוניות וזהו מבחי' פנימית מ"מ התחלקות זו הוא רק מצד ההעלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] ולכן אומרים ג"פ [ג' פעמים] קדוש נגד ג' מיני העלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] הנ"ל.

מפני שזו מבחינת חיצוניות וזו מבחינת פנימיות; ובכל זאת, חלוקה זו היא רק מצד העלאת מ"ן. לכן אומרים "קדוש" שלוש פעמים, כנגד שלושת סוגי העלאת מ"ן שהוזכרו לעיל.

אבל ע"י שעלו מן הרחצה שהוא בחי' קבלתם המ"ד [המ"ן דוכרין] שהוא מבחי' קדש העליון שהוא למעלה מבחי' התחלקות אזי נעשים גם הם כעדר א' ומתאימות.

אבל לאחר שעלו מן הרחצה, שהיא בחינת קבלת המ"ד שלהם, הבאים מבחינת הקודש העליון, שלמעלה מבחינת החלוקה, גם הם נעשים אז כעדר אחד, ותאומות.

ולכן מקדשי ליה כולא כחדא. וז"ש [וזהו שכתוב] באדרא (דקל"ו ע"ב) ע"פ רוחצות בחלב בחוורא דלעילא כו' שהוא מבחי' ע"י כו' ע"ש.

ולכן "מקדשים אותו כולם כאחד". וזהו שכתוב באדרא (דקל"ו ע"ב) על הפסוק "רוחצות בחלב": "בחוור שלמעלה" וכו', שהוא מבחינת עתיק יומין וכו'; ע"ן שם.

והענין הוא כמבואר לעיל בביאור ע"פ ואלה המשפטים שבבחי' יושר הוא דשייך התחלקות ראש ורגלים משא"כ בעגולים סוכ"ע שאין בו מעלה ומטה כו'

והענין הוא כפי שהתבאר לעיל בביאור על הפסוק "ואלה המשפטים": שבבחינת היושר שייכת חלוקה לראש ולרגליים, ואילו בעגולים, שהם סובב כל עלמין, אין מעלה ומטה וכו',

ומשם הוא ההמשכה ע"י משה דעת עליון כו' שע"כ אפשר לנשמת משה להמשיך הדעת אפילו לבחינת ב"ע בחינת בהמה כשיתבונן ויעמיק מחשבתו בגדולת ה'.

ומשם נמשכת ההמשכה באמצעות משה, דעת עליון וכו'. משום כך יכולה נשמת משה להמשיך דעת גם לבחינת בריאה, יצירה ועשייה, בחינת "בהמה", כאשר האדם מתבונן ומעמיק את מחשבתו בגדולת ה',

לפי שממשיך מבחי' סוכי' שאין שייך שם מעלה ומטה ראש ורגל ואדם ובהמה תושיע הי' ששניהם שוין.

מפני שהוא ממשיך מבחינת סובב כל עלמין, שבה אין שייכות למעלה ומטה, לראש ולרגל, ו"אדם ובהמה תושיע הוי" — כי שניהם שווים.

16 והנה מה שביי' הם נחלקים לגי' בחי' עדרים זהו ג"כ מבחי' יושר שיש בו ראש וגוף ורגל חב"ד [חכמה

בינה ודעת] חג"ת [חסד גבורה תפארת] נה"י [נצח הוד יסוד] אשר חב"ד [חכמה בינה ודעת] מתגלים בכריאה ושם בחי'

שרפים וחג"ת [וחסד גבורה תפארת] ביצירה

והנה, גם העובדה שבריא, יצירה ועשיה נחלקות לשלוש בחינות של עדרים נובעת מבחינת היושר, שיש בו ראש, גוף ורגל — חכמה, בינה ודעת; חסד, גבורה ותפארת; נצח, הוד ויסוד. חכמה, בינה ודעת מתגלות בכריאה, ושם נמצאת בחינת השרפים; חסד, גבורה ותפארת — ביצירה,

וזהו בחי' חיות ונה"י [ונצח הוד יסוד] בעשייה וזהו בחי' אופנים אבל ע"י המשכה מבחי' עגולים סכ"ע [סובב

כל עלמין] שאין בו מעלה ומטה הרי אפילו אדם ובהמה שוין קמיה כ"ש [כל שכן] ביי' עצמן

וזהו בחינת החיות; ונצח, הוד ויסוד — בעשיה, וזהו בחינת האופנים. אבל על ידי המשכה מבחינת העיגולים, סובב כל עלמין, שאין בו מעלה ומטה, הרי אפילו אדם ובהמה שווים לפניו, וכל שכן עולמות בריאה, יצירה ועשיה עצמם.

ולכן ע"י שעלו מן הרחצה שהוא בחי' המשכה דמשה מן המים משיתיהו כוי' עי"ז נקראים עדר אחד.

ולכן, על ידי שעלו מן הרחצה, שהיא בחינת המשכת משה — "מן המים משיתיהו" וכו' — נקראים עדר אחד.

17 וכיוצא בזה נתבאר ע"פ את שבתותי תשמרו בענין שביעית שנאמר לך ולעבדך כוי' ולהבמתך ולחיה כוי'

שתלה הכתוב אדם בחיה שכל זמן שחיה אוכלת מן השדה כוי'

וכך גם התבאר על הפסוק "את שבתותי תשמרו", בעניין שנת השמיטה, שעליה נאמר "לך ולעבדך" וכו', "ולבהמתך ולחיה" וכו': הכתוב תלה את האדם בחיה — "כל זמן שחיה אוכלת מן השדה" וכו'.

והיינו מחמת שבשביעית הוא עליות העולמות לבחי' המקיף וסובב דאדם ובהמה תושיע כוי' כע"ל בשער היחודים קרוב לסופו כתב שעלו מן הרחצה הוא ר"ת [ראשי תיבות] משה ועש"י.

והיינו משום שבשמיטה העולמות עולים לבחינת המקיף והסובב כל עלמין, שבה "אדם ובהמה תושיע" וכו'; וכפי שנתבאר לעיל. בשער היחודים, סמוך לסופו, כתב שהמילים "שעלו מן הרחצה" הן ראשי תיבות של משה; ועיין שם.

ועמ"ש במ"א בביאור ע"פ מים רבים בענין רבקה של שלש בקר כו' בחינת דעת עליון שממשיך המדות מהכתר ושם אין שייך התחלקות כלל כו'.

ועיינו במה שנכתב במקום אחר, בביאור על הפסוק "מים רבים", בענין רבקה של שלושה בקר וכו': בחינת דעת עליון, הממשיכה את המדות מכתר, ושם אין שייכת כלל התחלקות וכו'.

עו"ל [עוד יש לומר] בפ"י וענין שמקבלים מבחי' קדש העליון דהיינו ע"ד עליות העולמות בשבת שג' עולמות ב"ע עולים באצילות כמ"ש במ"ח גבי מנחה דשבת והמלכות דאצי' מקור דבי"ע היא במקום אבא וזהו שמקבלים מבחי' קדש ממש

אפשר לומר עוד, בענין משמעותו של הדבר שהם מקבלים מבחינת קודש העליון: הדבר הוא על דרך עליית העולמות בשבת, כאשר שלושת העולמות בריאה, יצירה ועשיה עולים לאצילות, כפי שנכתב במשנת חסידים בענין מנחה של שבת; ומלכות דאצילות, שהיא המקור של בריאה, יצירה ועשיה, נמצאת במקום אבא; וזהו [מה שנאמר] שהם מקבלים מבחינת קודש ממש.

ולכן אז הם עדר אחד שבאצילות איהו וגרמוהי חד ועמ"ש הרמ"ז [הרב משה זכות] בפ' שלח (בדף קנ"ט סע"א [סוף עמוד א]) באצילות הם ביחוד עצום כו'

ולכן הם אז עדר אחד, כי באצילות "הוא וכליו אחד"; ועיינו במה שכתב הרמ"ז על פרשת שלח (בדף 159, סוף עמוד א): "באצילות הם ביחוד עצום" וכו'.

ועמ"ש כעין זה בד"ה כנשר יעיר שבבי"ע התחלקות המדרות פני אריה אל הימין ופני שור וכו' משא"כ באצי'

ועיינו במה שנכתב בדומה לכך במאמר המתחיל "כנשר יעיר": שכבראיה, יצירה ועשיה יש התחלקות של המדות — "פני אריה אל הימין ופני שור" וכו' — שלא כמו באצילות.

ולכן במ"ת [במתן תורה] היו רואים את הנשמע לפי שהי' [שהיה] גילוי אלקות בלי שום התחלקות כו' ואין שום פירוד ח"ו [חס ושלום] בין ראייה לשמיעה ופי' שניך היינו כמ"ש בפרדס שער האותיות באות שין שהוא מלשון שניך כעדר כו'

ולכן במתן תורה "ראו את הנשמע", משום שהיה גילוי אלקות ללא שום התחלקות וכו', ולא היה כלל פירוד, חלילה, בין ראייה לשמיעה. ופירוש "שניך" הוא על פי מה שנכתב בפרדס, שער האותיות, באות שין, שהיא מלשון "שניך כעדר" וכו'.

והנה בת"ז [בתיקוני זהר] תיקון נ"א איתא שייך איהו כליל תלת עדרי צאן כו' תלת אבהן כו' ובגין דא וכל שיח כו' ע"ש.

והנה בתיקוני זוהר, תיקון נ"א, נאמר: "שייך איהו כליל תלת עדרי צאן" וכו', "תלת אבהן" וכו'; "ובגין דא וכל שיח" וכו'; עיינו שם.

19 וזהו שאנו אומרים בקדושה כנועם שיח וכמ"ש במ"ח דשיח אותיות ח"י שייך והיינו כי השין הוא ג' ווין

וזהו שאנו אומרים בקדושה: "כנועם שיח"; וכפי שכתוב ב"משנת חסידים", המילה "שיח" מורכבת מהאותיות חי ושייך. כלומר, השייך מורכבת משלושה ווי"ם.

והיינו ענין ג' ווין דג' פעמיים קדוש כי קדוש היינו קדש ו' והיינו ג' בחי' קדוש דג' עדרי צאן. וזהו עניינם של שלושת הווי"ם שבשלוש הפעמים שבהן נאמר "קדוש", שהרי "קדוש" הוא "קדש" בתוספת וי"ו; ואלה הן שלוש הבחינות של "קדוש", כנגד שלושת עדרי הצאן.

20 וזהו השבח שניך דהיינו ג' בחי' העלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] של נשיי [נשמות ישראל] דחיצוניות ופנימיות

ומקיפים שהם ג' עדרי צאן הנכללים באות שין הם בתכלי [בתכלית] השלימות

וזהו השבח שבמילים "שיניך": שלוש הבחינות של העלאת מ"ן נוקבין על ידי נשמות ישראל — בחיצוניות, בפנימיות ובמקיפים — שהן שלושת עדרי הצאן הכלולים באות שין, נמצאות בשלמות גמורה.

וגם שניך כפשטוט הוא כמ"ש במ"א ע"פ ולכן שנים מחלב שהוא לדקדק במעשיו ולבררם כמו השניי [השניים] שהן טוחנו' [טוחנות] כו'

גם למילים "שיניך" יש משמעות פשוטה, כפי שנכתב במקום אחר על הפסוק "ושיניי לבנות מחלב": לדקדק במעשיו של האדם ולברר אותם, בדומה לשיניים הטוחנות וכו'.

והוא העלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] דמעשה שזהו ההתחלה והיסוד כו' וגם למי שאין יד שכלו מגעת כו' וזוהי העלאת מ"ן נוקבין שבמעשה, שהיא ההתחלה והיסוד וכו'. וכך גם למי שהשכל שלו אינו מגיע וכו',

תהיה זאת עבודתו בבחי' העלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] דמעשה וע"ד משנ"ת [מה שנתבאר] סד"ה אחרי ה' אלקיכם תלכו בפ"י ובו תדבקון עיין שם.

עבודה זו תהיה עבודתו, בבחינת העלאת מ"ן נוקבין שבמעשה; ועל דרך מה שנתבאר בסוף המאמר המתחיל "אחרי ה' אלקיכם תלכו", בביאור הפסוק "ובו תדבקון" — עיינו שם.

21 ועייזו הם כעדר הרחלים שעלו מן הרחצה שהוא המשכת מ"ן [מיינ נוקבין] מבחי קדש העליון ונעשו כעדר

א' וגם י"ל [יש לומר] בפ"י שניך כעדר שעייזו שעלו מן הרחצה

ועל ידי כך הם "כעדר הרחלים שעלו מן הרחצה", כלומר, המשכת מיינ נוקבין מבחינת הקדש העליון, והם נעשו כעדר אחד. ואפשר לפרש גם את "שיניך כעדר": על ידי כך שהם "עלו מן הרחצה",

אזי השין הוא מבחי גבוה יותר ע"ד מ"ש בפ"י אמור בד"ה והניף הכהן אותם על לחם הבכורים בענין שין דכשבים שהשין קודם לבי"ת שהוא ענין המדות שלמעלה מהחכמה והם הנמשכים מדעת עליון כו'

השין היא מבחינה גבוהה יותר, בדומה למה שנכתב בפרשת אמור, במאמר המתחיל "והניף הכהן אותם על לחם הבכורים", בענין השין של כבשים: השין קודמת לבי"ת, והיא ענין המדות שלמעלה מחכמה, והן נמשכות מדעת העליון וכו'.

והיינו ענין שעלו מן הרחצה ע"י משה רעיא מהימנא דעת עליון כו' וע' ברע"מ [ברעיא מהימנא] פ' משפטים (דק"כ ע"א) ש' דמשה קדושה לך ישלשו כו'.

וזהו ענין "עלו מן הרחצה": על ידי משה, הרועה הנאמן, שהוא דעת העליון וכו'. ועיינו ברעיא מהימנא, פרשת משפטים (120a): השי"ן של משה, "קדושה לך ישלשו" וכו'.

וע' בת"ז [בתיקוני זוהר] שם שיש שין עילאה שין תתאה ובכסא מלך שם ובקל"ת [ובלקוטי תורה (להאריז"ל)] ר"פ נח ובזהר ר"פ בראשית גבי עאלת שין כו'

ועיינו בתיקוני זוהר שם, שיש שי"ן עילאה ושי"ן תתאה; ובכסא מלך שם; ובלקוטי תורה [של האריז"ל], בתחילת פרשת נח; ובזהר, בתחילת פרשת בראשית, בענין "עאלת שי"ן" וכו';

ובזהר הרקיע שם ובספר אשל אברהם שם כ' [כתב] שהשין מרמזת לכח"ב [לכתר חכמה בינה] ומרמזת לחג"ת [לחסד גבורה תפארת] ומרמזת לנה"י [לנצח הוד יסוד] והביא מהרע"מ [מהרעיא מהימנא] פ' פינחס (דרנ"ז ע"א) דאומר שכינתא אתקריאת שבת.

ובזהר הרקיע שם; ובספר אשל אברהם שם כתב שהשי"ן רומזת לכתר, חכמה ובינה, רומזת לחסד, גבורה ותפארת, ורומזת לנצח, הוד ויסוד. והוא הביא ראיה מרעיא מהימנא, פרשת פינחס (257a), האומר: "שכינתא אתקריאת שבת"

מסטרא דתלת דרגין עילאין דאינון ש'. ג' כתרין כח"ב [כתר חכמה בינה]. ואיהי בת רביעאה לון דהיינו שבשכת מתעלית לשם. וזהו שניך כו' שעלו מן הרחצה וכנ"ל:

מצד שלוש המדרגות העליונות, שהן ש"ן — שלושת הכתרים, כתר, חכמה ובינה; והיא בת רביעית להן — כלומר, בשבת היא עולה לשם. וזהו "שיניך" וכו', "עלו מן הרחצה", כפי שנתבאר לעיל.

22 ה ועיין בזהר ס"פ האזינו (תחלת דרצ"ז) כד אתחברן כולהו קדושי כחדא אקרון קדש וכולהו סלקין

5. ועיינו בזוהר, בסוף פרשת האזינו (בתחילת דף רצ"ז): "כאשר כל הקדושות מתחברות יחד, הן נקראות קודש, וכולן עולות

ומתכנסין לההוא אתר עילאה דאקרי קדש ובג"כ ק' ק' ק' קדש ישראל מנייהו כו' ע"ש ועיין מזה ג"כ בזהר משפטים (דקכ"א ע"ב).

ומתכנסות אל אותו מקום עליון שנקרא קודש; ולכן נאמר "קדוש, קדוש, קדוש", ו"ישראל קודש" מהן וכו'; עיינו שם. ועיינו בעניין זה גם בזוהר, פרשת משפטים (דף קכ"א ע"ב).

ופי' כד אתחברן דוקא דהיינו התחברות והתכללות השלשה מיני העלאות מ"ן [מ"ן נוקבין] דחיצוניות ופנימיות ומקיפים שהוא ענין אמירת ג' פעמים ק' ק' ק' כנ"ל כאשר

והפירוש של "כאשר הן מתחברות", דווקא, הוא חיבור והכללה זו בזו של שלושת סוגי העלאות מ"ן — של החיצוניות, הפנימיות והמקיפים — וזהו ענין אמירת "קדוש" שלוש פעמים, כנוכר לעיל. כאשר

מתחברים כולהו כחדא אז ע"י התחברות והתכללות זו הם מתעלים לבחי' קדש העליון מה שכל בחי' העלאות מ"ן [מ"ן נוקבין] מצד עצמו לא יוכל להגיע בבחי' זו

כולן מתחברות יחד, אזי באמצעות חיבור והכללה אלה הן מתעלות לבחינת קודש העליון — בחינה שכל סוג של העלאות מ"ן, בפני עצמו, אינו יכול להגיע אליה,

כי הוא למעלה גם מבחי' סוכ"ע ואור מקיף ושם הוא בחי' אם צדקת מה תתן לו כו' וכמ"ש בד"ה צאינה וראינה בפ' קדושים.

מפני שהוא למעלה אפילו מבחינת סוכב כל עלמין ומבחינת אור מקיף, ושם ישנה הבחינה של "אם צדקת, מה תיתן לו?" וכו'; וכמו שכתוב במאמר המתחיל "צאינה וראינה", בפרשת קדושים.

23 ועכ"ז [ועם כל זה] ע"י התכללות ג' בחי' העלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] דאמירת ג"פ [ג' פעמים] קדוש שמתכללים יחד ע"ז מתעלים לבחי' קדש העליון.

אף על פי כן, באמצעות התכללותן של שלוש הבחינות של העלאת מ"ן באמירת "קדוש" שלוש פעמים, כשהן מתכללות זו בזו, הן מתעלות לבחינת קדש העליון.

והוא עד"מ מצירוף האותיות יחד שידוע שהאותיות הם בחי' כלים להמשכות עליונות וכמ"ש בסש"ב [בספר של בינונים] ח"ב [חלק ב'] פי"ב

והדבר דומה לצירוף אותיות יחד; ידוע שהאותיות הן בחינת כלים להמשכות עליונות, כפי שנכתב בספר של בינונים, חלק ב', פרק יב,

כי כל אות היא המשכת חיות וכח מיוחד פרטי ועמ"ש מזה בד"ה אני ישנה בענין האותיות שאלוני כו' ע"ש.

שכן כל אות היא המשכה של חיות וכוח מסוימים וייחודיים. וראו מה שנכתב על כך במאמר הפותח במילים "אני ישנה", בענין "האותיות שאלוני" וכו'; עיינו שם.

24 והנה ע"י צירוף כמה אותיות להיות תיבה אזי מלבד ריבוי מיני כחות וחיות הנמשכים כפי מספר האותיות שבתיה

כאשר מצרפים כמה אותיות למילה, נמשכים לא רק סוגים רבים של כוחות וחיות, בהתאם למספר האותיות שבמילה

זו עוד זאת העולה על כולנה המשכת כח עליון וחיות כללית שלמעלה מכל מיני הכחות וחיות פרטיות של האותיות כו' כמ"ש בסש"ב [בספר של בינונים] שם.

אלא גם דבר נוסף, העולה על כולם: המשכת כוח עליון וחיות כללית, שלמעלה מכל סוגי הכוחות והחיות הפרטיים של האותיות וכו', כפי שכתוב שם בספר של בינונים.

25 וכמו עד"מ למטה באותיות הדבור שבאדם כגון ג' אותיות א' מ' ת' כשהם כל אות בפ"ע [בפני עצמן] אין מלוכש בהם שום השכלה זולת שהוא אות א' או מ' כו'

וכך, לשם משל, למטה, באותיות הדיבור שבאדם — כגון שלוש האותיות א', מ', ת' — כאשר כל אות עומדת בפני עצמה, לא מלוכשת בה שום השכלה, מלבד היותה האות א' או מ' וכו'.

אבל כשהן נצטרפו יחד ונעשה מהן תיבה אמת מתלבש בהן השכלה גדולה שהוא ענין אמת.

אבל כאשר הן מצטרפות יחד ונוצרת מהן המילה "אמת", מתלבשת בהן השכלה גדולה — עניין האמת.

26 וכתוב וזה' אלקים אמת הרי ע"י הצירוף וההתכללות נמשך בהן כח וחיות מה שלמעלה מערך הכח והחיות של כל אות בפ"ע [בפני עצמו]. וכך הנמשל למעלה כי הנה ג' אותיות א' מ' ת' הם ראש תוך סוף.

וכתוב: "זה' אלקים אמת". נמצא שעל ידי הצירוף וההתכללות נמשכים בהן כוח וחיות שלמעלה מן המידה של הכוח והחיות שבכל אות בפני עצמה. וכך גם במשל שלמעלה: הרי שלוש האותיות א', מ', ת' הן ראש, אמצע וסוף.

27 וזהו ענין תלת עלמין המוזכר בזהר פ' שלח שכנגדם ג"פ [ג' פעמים] קדוש. וגם אפשר לומר שג' אותיות הנ"ל הן מקור לג' עולמות בי"ע שהן ג"כ בחי' ראש תוך סוף א"מ [אור מקיף] וא"פ [אור פנימי] וחיצוניות כנ"ל.

וזהו ענינם של שלושת העולמות המוזכרים בזהר, פרשת שלח, שכנגדם נאמרה שלוש פעמים "קדוש". ואפשר גם לומר ששלוש האותיות שהוזכרו לעיל הן המקור לשלושת העולמות בריאה, יצירה ועשיה, שהם גם בחינות של ראש, תוך וסוף: אור מקיף, אור פנימי וחיצוניות, כנזכר לעיל.

ועכ"ז [ועם כל זה] בחי' קדש ממש הוא למעלה מבחי' זו כנ"ל ואינו נמשך ומאיר כ"א ע"י התלבשותן יחד דייקא וקרא זה אל זה ואמר ק' ק' ק' ע"ז דייקא מאיר בחי' קדש שהוא בחי' אמת ממש

ואף על פי כן, בחינת קודש ממש היא למעלה מבחינה זו, כנזכר לעיל, והיא אינה נמשכת ואינה מאירה אלא כאשר הם מתלבשים יחד דווקא: "וקרא זה אל זה ואמר: קדוש, קדוש, קדוש" — דווקא באמצעות כך מאירה בחינת קודש, שהיא בחינת האמת ממש.

(ועמ"ש בענין וקרא זה אל זה בד"ה ויקרא אל משה) וכנודע שבחי' אמת הוא מדרגה גבוהה מאד והוא חותמו של הקב"ה וכמ"ש במ"א ע"פ ויכתוב משה את מוצאיהם כו'.

(ועיינו במה שנכתב בענין "וקרא זה אל זה" במאמר המתחיל "ויקרא אל משה"). וכידוע, בחינת האמת היא מדרגה גבוהה מאד, והיא חותמו של הקדוש ברוך הוא, וכמו שנכתב במקום אחר על הפסוק "ויכתוב משה את מוצאיהם" וכו':

מה שלמעלה מעלה מכל אות בפ"ע [בפני עצמו]. ועד"ז ג"כ בכל אדם שהאדם כלול מג' עולמות בי"ע הנ"ל שהיא למעלה מעלה מכל אות בפני עצמה. ועל דרך זו גם בכל אדם, שהרי האדם כלול משלושת העולמות בריאה, יצירה ועשיה שהוזכרו לעיל;

וזהו ענין עבודה ותורה וגמ"ח [וגמילות חסדים] ועמ"ש מזה בד"ה כי ביום הזה יכפר בפ"ו לכבודי בראתיו יצרתיו כו' ע"ש באריכות.

וזהו עניינם של עבודה, תורה וגמילות חסדים. ועיינו במה שנכתב על כך במאמר המתחיל "כי ביום הזה יכפר", בפירוש "לכבודי בראתיו יצרתיו" וכו'; עיינו שם בהרחבה.

28 ועיי כל העלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] בפ"ע [בפני עצמו] ממשיך אתעדל"ע [אתערותא דלעילא] מבחי קדוש וע"ז נאמר כי עם קדוש אתה כו'

ובאמצעות כל העלאת מ"ן בפני עצמה ממשיכים התעוררות מלמעלה מבחינת קדוש; ועל כך נאמר: "כי עם קדוש אתה" וכו'.

אך ע"י התכללות ג' בחי' יחד ע"ז נאמר שאו ידיכם קדש כו' קדש ישראל כו'

אך באמצעות התכללות שלוש הבחינות יחד נאמר: "שאו ידיכם קודש" וכו', "קודש ישראל" וכו'.

ועד"ז ג' תיבות חכמה בינה ודעת הם גימטריא כתר והזו ברכנו אבינו כולנו כאחד ועמ"ש מענין מעלת ההתכללות בד"ה הן עם אחד

ובדרך זו, שלוש המילים חכמה, בינה ודעת שוות בגימטריה לכתר; וזהו "ברכנו אבינו כולנו כאחד". ועיינו במה שנכתב על מעלת ההתכללות במאמר המתחיל "הן עם אחד",

ואם לעוברי רצונו כו'. ועמ"ש בד"ה ראיתי והנה מגורת זהב ובד"ה אתם נצבים היום כולכם:

"ואם לעוברי רצונו" וכו'. ועיינו במה שנכתב במאמר המתחיל "ראיתי והנה מגורת זהב" ובמאמר המתחיל "אתם נצבים היום כולכם".

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Likkutei Torah: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. מותר להעתיק, להדפיס ולהפיץ בחינם, בציון Kehot Publication Society ו־likuteitorah.com; אסור למכור.
/https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725). למה ללמוד, וברכות הרבי: /likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיזם חינוכי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך /likuteitorah.com/he/likutei-torah/shir-hashirim/29

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק